

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Sk 9, 1 – 9

Text: **Fil 3, 4b – 8a** *Zdá-li se někomu jinému, že může spoléhat na vnější věci, já tím víc: obřezán osmého dne, z rodu izraelského, z pokolení Benjaminova, Hebrej z Hebrejů; jde-li o zákon - farizeus; jde-li o horlivost – pronásledovatel církve; jde-li o spravedlnost podle zákona, byl jsem bez úhony. Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno.*

Víte, kde je v bibli vůbec první zmínka o apoštolu Pavlovi? Pavel, ještě pod svým hebrejským jménem Saul se poprvé na scéně objevuje ve chvíli, kdy židé kamenují diakona Štěpána. Je tam řečeno, že „svědkové dali své pláště hlídat mládenci, který se jmenoval Saul.“ Je nazván mládencem, mladíkem, v církvi bychom ho možná nazvali mládežníkem. A tento mládežník Saul schvaloval, že Štěpána zabili. Jak je to možné? Domnívali bychom se, že Štěpánova smrt, které byl svědkem, jím nějak otřese či vzbudí lítost. Jenže Saul byl farizeus, a to ještě velmi horlivý. A byl přesvědčený, že slouží Bohu. Chodil do školy, kde se učil u Gamaliela, váženého a uznávaného učitele zákona. Jako evangelíci bychom dnes řekli, že ho Gamaliel konfirmoval. A výsledkem této přísné výchovy bylo, že Saul byl skutečně plný horlivosti pro Boha. Prostě zapálený mládežník, který ale dosud nepřijal Ježíše Krista. Byl přesvědčený, že jeho náboženská průprava z něj dělá správného věřícího, protože zná bibli prakticky nazpaměť. Kdybyste ho vzbudili o půlnoci, odrecituje vám kterýkoliv žalm. A přesto byl Saul na špatné cestě. Křesťany svou horlivostí rozháněl, pronásledoval, dával vsadit do vězení. A ještě si myslel, že tím slouží Bohu.

Nebyl v historii jediný, kdo si tak počínal. Zvláště my evangelíci si stále připomínáme dobu násilné rekatolizace, kdy byli naši protestantští předkové pronásledováni horlivými kněžími římské církve a vsazováni do vězení. A vlastně jakékoliv křesťanské probuzenecké hnutí bývalo svou vlastní církví potíráno a odsuzováno. A tak je to v historii církve vlastně napořád. Většina církví vznikla jako hereze, jako odchýlení od pravého učení. Křesťanství bylo židovskou herezí, protestantismus byl chápán jako křesťanská hereze, probuzenectví jako protestantská hereze, atd. Není tedy divu, že farizeus Saul pronásledoval křesťany, protože byl přesvědčen, že herezi je třeba potírat.

Jenže takový cíl byl předem odsouzen k nezdaru. Saul měl za to, že bojuje pouze proti křesťanům. Jenže ve skutečnosti bojoval ve svém životě s Kristem. Vzpíral se uvěřit v živého vzkříšeného Ježíše. I dnes jsou někteří věřící, kteří bojují rovnou proti víře v Boha. Říkají si ateisté. To jsou takoví věřící, kteří věří, že žádný Pán Bůh není. Jsou přesvědčení, že církev je zlo, které je třeba vymýtit. Ale nevědí, že nebojují proti lidem, ale proti skutečně živému Bohu. Co by je mohlo přesvědčit o jejich omylu?

Saul byl na nejlepší cestě, jak se stát uznávaným pronásledovatelem církve. Ale do Damašku, kam měl namířeno, dorazil jako někdo úplně jiný. Co se s ním stalo? Saul na své cestě totiž učinil osobní zkušenost s živým Kristem. To znamená, že ke křesťanství ho nepřivedlo studium Písma ani svědectví mučedníků, ale vlastní živá zkušenost.

Bratři a sestry, evangelium, ta dobrá zpráva o záchraně člověka skrze Ježíše Krista může být pro nás zajímavou informací, předmětem vyučování v náboženství nebo i jasně formulovanou církevní doktrínou. Ale znalost či povědomí o Kristu z nás křesťany nečiní. Saul bezpochyby znal celou tu kauzu s Ježíšovým ukřižováním, a přesto stál na opačné straně barikády a křesťany pronásledoval. Proč? Neměl dosud osobní zkušenost s živým vzkříšeným Kristem. Co tím myslím – tou osobní zkušeností? A můžeme my dnes mít podobnou zkušenost?

Saul ve svém životě s ničím takovým nepočítal. Stalo se to nečekaně a on byl tím zaskočen stejně jako ti, které pronásledoval. Jak u něho došlo k setkání s Ježíšem a k následnému obrácení?

Bratři a sestry, přestože to máme v bibli popsáno vícekrát, tak vlastně nevíme, jak se to stalo. Ono je totiž na tom Pavlově zážitku zvláštní, že to pokaždé popisuje jinak. Jednou říká: „Zazářilo světlo a uslyšel jsem hlas. Muži, kteří mě doprovázeli, slyšeli sice hlas, ale nespatriřili nikoho.“ A jindy říká: „Moji průvodci viděli sice světlo, ale neslyšeli hlas toho, kdo ke mně mluvil.“

Za první – takový rozpor ve výpovědi jen potvrzuje, že jde skutečně o autentický zážitek, a nikoliv o literární fikci, která by logicky měla jednotné znění. A za druhé – o takových věcech se prostě těžko mluví a Pavel by si to klidně mohl nechat pro sebe. Ale on ví, že vyprávět osobní zkušenost je nejlepší způsob, jak svou víru s druhými sdílet. Osobní svědectví, pokud to není klišé, má totiž větší vypovídací hodnotu než deset kázání.

A tak se vrátím k té otázce – můžeme mít i my podobnou zkušenost jako Pavel a sdílet ji s ostatními? Možná, že nás trochu mate, že ta Pavlova zkušenost vyznívá poněkud nadpřirozeně a zázračně a většina z nás nic takového nezažila. Nicméně i tak jsem přesvědčen, že osobní zkušenost s Ježíšem má každý, kdo si k němu najde osobní vztah. Kdo si s ním povídá, když se modlí. Kdo se ho ptá na názor, když čte bibli. Kdo s jeho pomocí počítá, když řeší nějaké problémy. Kdo bere ve svém životě ohled na Ježíšovu živou přítomnost. Každé zastavení na naší životní cestě, kdy třeba zjistíme, že jdeme špatně a musíme se obrátit, je i bez nějakých světelných a zvukových efektů zázrakem, kterým Ježíš vstupuje a zasahuje jako Pán do našeho života. A to je ta osobní zkušenost s živým Kristem. Ne pouhá formální participace na životě církve, ne pouhý křestní zápis v matrice, ne pouhá konfirmace ve 14 letech, ale můj vlastní osobitý a osobní vztah s neviditelným, ale reálným Pánem života, který můj život řídí a ovlivňuje, to vše můžeme nazvat svou osobní zkušeností s živým Kristem. Ale každý to nazývá jinak.

A takovými zkušenostmi se sdílí víra. Nejde o předávání pouhého rozumového poznání, tradování nějakého učení, teorie, ideologie či dogmatiky. Víra se šíří především skrze sdílení vlastních autentických zkušeností, zážitků, prostě životní praxe – tedy jak se promítá můj vztah s Kristem do mého života, do mého rozhodování a do mého jednání. Co můj život reálně ovlivňuje a co vnímám jako Boží jednání ve svém životě. To není žádné chlubení se svojí zbožností. Naopak. Boží jednání může být pro mě velmi pokořující a zahanbující. Ale to je právě ono – že věřím v Boží jednání se mnou, a nikoliv ve své zbožné skutky. A podělit se o zkušenost z Božích intervencí do mého života, to je mnohem lepší, než sdílet zábavná videa na facebooku nebo informace o slevách v Lidlu. Jasně, hrozí nám, že si tím vysloužíme podobnou reakci, jako Pavel od místodržitele Festa, který mu řekl: „Jsi blázen, Pavle.“ Ale lépe být bláznem pro Krista než s celým svým vzdělaným intelektem zůstat slepý k Božímu jednání v mém životě.

A nakonec, chcete-li, můžeme Pavlovo obrácení klidně nazvat i zcela přirozeně a strážlivě jako jakési „prozření“. Je to však zkušenost natolik silná a určující, že je Pavel na jejím základě schopen prohlásit: „To, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko.“ Umět říci podobné vyznání a sdílet svou vlastní životní zkušenost víry patří k těm nejlepším způsobům, jak žít opravdu „nakažlivé“ křesťanství.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, jsi živý Pán. Potkáváš se s námi, stáváš se nám do cesty, navazuješ s námi vztah. Kéž nejsme k tobě bluzi a slepi, kéž se obracíme za tvým hlasem a ve tvé blízkosti spatřujeme světlo. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, každé setkání s tebou nás naplňuje radostí z tvé blízkosti i bázní před tebou. Nechceme tě jen tak nechat zase odejít, dokud nám nepožehnáš. Vždyť ty udílíš z Božích darů vrchovatě tam, kde o tvé dary stojíme a využíváme je ke službě. A tak tě prosíme, uť nás používat tvé dary v souladu s vírou a ke službě bližním. Prosíme za všechny pracovníky církve i dobrovolné služebníky. Modlíme se za našeho nového seniora, bratra Michala Vogla, všechny členy seniorátního výboru, za členy staršovstev, faráře a kurátory, jakož i za všechny členy Boží rodiny, jíž je celá církev. Ať tvůj svatý Duch věje, kam a jak chce, ať vede k jednotě v různosti, k lásce a pokoji. Pane, otevři dveře tam, kam chceš vstoupit se svým evangeliem. Otevři náš sbor světu, aby ani další hříšníci neměli obavy přijít mezi nás. Obracej nás všechny k tobě a náš život proměňuj, abychom odcházelí ze setkání s tebou jiní, než jací jsme vstoupili. Vždyť ty sám nás voláš, aby s námi činil mocné dívy, o nichž budeme rádi vyprávět dalším. Pane, kéž se tak jako v nebi děje tvá vůle i v našem sboru. Amen.*